

M. Cybulska

Orzeczenie dyscyplinarne S.N. w stosunku do adwokata

Palestra 7/6(66), 67

1963

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

następstwa przekroczenia funduszu płac zostaną uwzględnione w regulaminach premiowania, wtedy bowiem przepisy te będą spełniać jedną z przesłanek negatywnych lub pozytywnych roszczeń premiowych. W takich wypadkach, gdy wprowadzenie odpowiednich zmian do regulaminu premiowania może pogorszyć uprawnienia pracownika, konieczne będzie wypowiedzenie pracownikom poprzednio zatrudnionym dotychczasowych warunków premiowania, a gdy regulamin premiowania jest częścią układu zbiorowego — wypowiedzenie odpowiedniej części układu.

Orzeczenie dyscyplinarne S.N. w stosunku do adwokata

W nrze 4 kwartalnika „Ruch Prawniczy Ekonomiczny i Socjologiczny” zamieszczony został artykuł Mariana Cieślaka pt.: Dopuszczalność zaskarżenia orzeczenia dyscyplinarnego wydanego przez Sąd Najwyższy w stosunku do adwokata.

W myśl art. 100 prawa o ustroju adwokatury, od prawomocnego orzeczenia komisji dyscyplinarnej Minister Sprawiedliwości, Prokurator Generalny lub Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej może wnieść rewizję nadzwyczajną w ciągu sześciu miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. Rewizja ta podlega rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów.

Autor zajmuje się zagadnieniem, czy od orzeczenia Sądu Najwyższego wydanego w powyższym trybie, a więc od orzeczenia wydanego na skutek rewizji od prawomocnego orzeczenia komisji dyscyplinarnej, przysługuje także rewizja nadzwyczajna.

Kwestia ta była sporna. Zdaniem autora ustawa z dnia 28.II.1958 r. o zmianie przepisów postępowania karnego (Dz. U. Nr 18, poz. 76) przesądziła ten problem na korzyść dopuszczalności rewizji nadzwyczajnej od orzeczenia wydanego w trybie rewizji nadzwyczajnej. Ustawa ta wprowadziła przepis art. 396 § 2 k.p.k., w myśl którego rewizję nadzwyczajną w stosunku do tego samego oskarżonego można w danej sprawie wnieść tylko raz na podstawie tych samych zarzutów. *A contrario* z przepisu tego wynika, że na podstawie nowych zarzutów można wnieść nową rewizję od orzeczenia Sądu Najwyższego. Przepis ten ma zastosowanie również do postępowania dyscyplinarnego w sprawach adwokackich, albowiem zgodnie z § 5 rozp. Min. Sprawiedliwości z dnia 11.III.1959 r. o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów (Dz. U. Nr 21, poz. 134) w wypadkach nie unormowanych przepisami tego rozporządzenia komisje dyscyplinarne powinny kierować się przepisami k.p.k. Za wyżej przedstawioną interpretacją przemawiają — zdaniem autora — również względy natury społecznej. Instytucja rewizji nadzwyczajnej służy wszak idei sprawiedliwości, a więc nie ma żadnej racji, aby ten nadzwyczajny środek nie miał zastosowania w wypadkach pogwałcenia istotnych przepisów prawa bądź oczywistej niesłuszności orzeczenia, jeśli uchybienia te zostały popełnione w orzeczeniu wydanym przez Sąd Najwyższy w drodze rewizji nadzwyczajnej.

(M. Cybulska)